

Underbilag til bilag 3.

Til indenrigsministeren.

Efter hr. ministerens anmodning skal jeg nedenfor give et kort referat af de synspunkter, jeg fremførte under indenrigsministerens samråd med udvalget angående den eventuelle revision af loven om opførelse af et sindssygehospital i Brønderslev.

Når det fra lægelig side var gjort gældende, at der ved udarbejdelsen af de foreliggende skitseforslag til hospitalet ikke var taget hensyn til den lægelige sagkundskab, anførte jeg, at skitserne hvilede på de i udvalgsbetænkningen af 4. december 1944 opstillede almindelige principper for opførelse og indretning af et sindssygehospital. I udarbejdelsen af disse principper har overlægerne Frøkjær Thomsen og Vagn Askgaard samt sundhedsstyrelsens konsulent i sindssygevæsen overlæge Smith imidlertid deltaget, således at den lægelige sagkundskab må anses for at have været repræsenteret. Når det anføres, at disse principper allerede er forelåede, henvises til, at de to overlæger Smith og Dickmeiss i den betænkning, som afgaves den 28. november 1947 af Udvalget af 23. november 1945 angående hospitalisering af sindssyge på Fyn og i det sydligere Jylland, fik indsat følgende, af det øvrige udvalg tiltrådte udtalelse (pag. 30): „Det er iøvrigt udvalget bekendt, at der netop for tiden er en betydelig udvikling i gang indenfor psykiatrien, en udvikling, som kan antages at ville medføre nye synspunkter såvel angående psykiaternes stilling til befolkningen i almindelighed og til det almindelige sygehusvæsen som til deres arbejdsforhold indenfor sindssygehospitalerne. Udvalget mener dog ikke, at de foranstaltninger, der måtte blive en følge af denne udvikling, vil medføre sådanne bygningsmæssige krav til hospitalerne, at de ikke uden vanskelighed vil kunne indpasses i de stillede forslag, når disse står overfor virkeliggørelse.“

Den udvikling, der er tale om, består i drøftelser indenfor lægernes faglige organisationer, hvilke har givet sig udslag i forskellige betænkninger og forslag, som har været offentliggjort i den lægelige fagpresse.

Af disse publikationer synes det at fremgå, at man i fremtiden vil se bort fra det skarpe skel mellem egentlige sindssygdomme og neuroser, som hidtil har været draget, og som også har fundet udtryk i sindssygehospitalernes organisation. Man arbejder med et begreb, svarende til det amerikanske „mental diseases“ omfattende alle former for sindslidelser og al psykiatri, både hvad der i en svensk betænkning kaldes den „tungere“ og den „lettere“. Om dette er rigtigt eller forkert, dristede jeg mig ikke til at dømme om, men påpegede det faktum, at neurosebehandlingen ikke hidtil har været inddraget under den offentlige sundhedspleje, og at der ikke hersker enighed om måden, hvorpå dette store problem skal løses. Det er netop dette, der skal belyses af det af indenrigsministeren nedsatte udvalg, og det må i sidste instans blive rigsdagen, der skal tage stilling til, om og hvorledes det skal tages op til løsning.

Når der tales om betydningen af det daglige samkvem mellem sindssygelægerne og andre speciallæger, tænkes formentlig på det nære samkvem, der foregår f. eks. på de københavnske hospitaler mellem disses psykiatriske afdelinger og de andre specialafdelinger, således at sindssygelægerne kan kalde på de øvrige specialister og disse omvendt bede sindssygelægen se på en patient på en af de andre afdelinger, uden at overflytning af patienten finder sted. Men her må man ikke glemme, at det drejer sig ikke om små afdelinger, bestemt til midlertidigt ophold og liggende indenfor samme bygningskompleks, men om relativt store anlæg, som man ikke kunne tænke sig hægtet på centralsygehusene. Men når dette er tilfældet, bliver det kun et spørgsmål, om man skal køre lidt flere eller lidt færre kilometer for at komme sammen. I denne forbindelse gjorde jeg opmærksom på, at der ved placering af et sindssygehospital også måtte tages civilforsvarsmæssige hensyn og hensyn til den med en eventuel evakuering forbundne ulempe.

I overensstemmelse med en fra det svenske indenrigsministerium modtagen betænkning udtalte jeg, at det her som i Sverige snarere var lægernes uddannelse, der var